

tallet ikke har paapeget, ad hvilke Veie man vilde søge Dækning, og Mindretallet skriver da i Betænkningen saaledes: „Flertallet har . . . ikke givet Dplysning om, hvorvidt man formener det rigtigt at holde sig indenfor Rammen „Forbrugsafgifter“ eller idetmindste indenfor Rammen „indirekte Skatter“, eller om man maatte agter at foreslaa helt nye „direkte Skatter“, særlig en Indkomst- og Formueffat“. Der er i denne Udtalelse en vis Stigen i Betyrningerne. Først mener man, at det dog maatte kunde gaa an, om man gif til andre Forbrugsudgifter, værre var det, om man gif til indirekte Skatter og endnu værre, om man gif til direkte Skatter og særlig, dersom man gif til Indkomst- og Formueffat. Det Sidste var det Allerværste, man syntes at kunne komme til. Da det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgtreds (Gad) havde Ordet, udtalte han denne Frygt med tydelige og klare Ord: „Hvis den ærede Ordfører vil gjøre mig ganske uberettiget til at tale herom — nemlig om, hvorvidt Flertallet ønskede Kompensation ved Formue- og Indkomstffat — saa skulde han — og det skulde jeg meget ønske. — udtale sig saaledes: Flertallet vil ikke have sin Kompensation gennem en Formue- og Indkomstffat. Naar det ærede Medlem vil udtale sig saaledes, og udtale det bestemt paa egne og Flertallets Vegne, saa er al Tale herom forbi.“ Heraf fremgaar det jo tydelig, at det var det ærede Medlems Mening, at det, han frygtede for, og som han gjerne vilde have Flertallet til at udtale sig bestemt om, var det, at vi tænkte ikke paa at søge Dækning gennem en Indkomst- og Formueffat; vilde man blot udtale sig bestemt derom, var al Tale forbi, og saa kunde man trygt forhandle videre. Jeg finder denne Frygt for direkte Skatter ganske besynderlig, naar man tænker tilbage paa, hvorledes det tidligere har stillet sig. Jeg skal blot minde om de Betænkninger, som Folkethingets Udvalg afgav den 22de Marts 1872, og næste Aar, den 19de Marts 1873. Da vare baade Flertallet og Mindretallet enige om, at en Dækning for det Tab af Toldindtægt, som ifølge de forelagte Lovforslag vilde finde Sted, skulde søges ved direkte Skatter. Saaledes stillede man sig dengang, og hvorfor da ikke nu stille sig paa samme Maade, ikke just saaledes, at vi sige, at vi ville, at Nedgangen skal dækkes ved direkte Skatter, men saaledes, at vi stille os frit overfor dette Spørgsmaal? Lad Spørgsmaalet staa aabent. Naar vi først ere blevne enige om, hvilket Beløb der skal søges dækket, overveie vi, om det skal fte ved Skat paa Ol og Brændevin eller ved Skat paa andre Forbrugsgjenstande

eller ved andre Stattepaalæg; det er Altsammen Sager, vi ikke endnu tage Bestemmelse om, men overlade til Fremtiden at afgjøre. Dette synes mig at være den klareste og sundeste Maade, og den Maade, hvorpaa man kommer til det Maal, som jeg formoder, at alle Sider i denne Sal ere enige om, nemlig den retfærdigst mulige Fordeling af Stattebyrden. I denne Belysning kan jeg derfor paa ingen Maade godkjende det ærede Mindretals Berettigelse til at sige i sin Betænkning, at, saaledes som Flertallet stiller sig, „holdes ogsaa i Birteligheden hele Dækningspørgsmaalet saa aabent ved svævende Udtryk, at derved intet fast Standpunkt er givet med Hensyn til Flertallets senere endelige Stilling“. Dette Standpunkt kaldes altsaa et svævende. Medens Mindretallet foreslaar, at vi skulle søge Dækning gennem en bestemt Bestatning, uanset om den i sig selv er retfærdig eller ikke, sige vi paa den anden Side: Det Spørgsmaal lade vi staa aabent, det er os om at gjøre at komme til den mest retfærdige Afgjørelse, og naar Tiden dertil kommer, overveie vi dette og finde da nok en Veie, ad hvilken vi kunne naae den Dækning, som er nødvendig. Dersom dette Standpunkt af Flertallet skal kaldes svævende og uklart, foretrækker jeg ganske vist dette for Mindretallets, som paa Forhaand vil gaa en Veie, uden at godtgjøre, at denne Veie er den retfærdigste.

Monrad: De tre Skattelove hænge nøie sammen. Idet man vedtager en Told paa Spiritus, har man derved indvirket paa Bestatningen af Brændevin; thi det er aabenbart, at man ikke kan beskatte den indenlands fabrikerede Spiritus høiere end med den Told, man tager af den fra Udlandet indførte. Der er altsaa et Maximum fastsat. Hvorvidt man vil tage noget Mindre, beror paa, om man vil have en større eller mindre Begunstigelse af den indenlandske Industri. Det kan altsaa aldeles ikke benegtes, at der er den allernøieste Sammenhæng mellem Toldskatteloven og Brændvinsffatteloven; de hænge uadskillelig sammen. Dersom jeg derfor maa tillade mig, at hytte min Ansøvelse om den rigtige Fremgangsmaade, vilde denne Lov ikke være bleven sat til 3die Behandling, forinden Lovene om Brændvinsffat og Olfat havde været til 2den Behandling, men jeg er overbevist om, at den hvi-agtede Formand har i den Henseende rettet sig efter Flertallets Ønske. Det vilde imidlertid have været foretrukket, om Flertallet ikke havde næret det Ønske, at behandle en enkelt af disse tre Love endelig, før vi havde havt de to andre Love til 2den Behandling. Det